

**DECIZIA nr.298  
din 26 aprilie 2018**

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar**

<b>Valer Dorneanu</b>	<b>- președinte</b>
<b>Marian Enache</b>	<b>- judecător</b>
<b>Petre Lăzăroiu</b>	<b>- judecător</b>
<b>Mircea Ștefan Minea</b>	<b>- judecător</b>
<b>Mona-Maria Pivniceru</b>	<b>- judecător</b>
<b>Livia Doina Stanciu</b>	<b>- judecător</b>
<b>Simona-Maya Teodoroiu</b>	<b>- judecător</b>
<b>Varga Attila</b>	<b>- judecător</b>
<b>Patricia Marilena Ionea</b>	<b>- magistrat-asistent</b>

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.1847 din 8 martie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr.344A/2018.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, Președintele României susține că, atât prin modul în care a fost adoptată, cât și prin conținutul normativ, legea criticată încalcă prevederile constituționale ale art.1 alin.(5), art.16 alin.(1) și art.61 alin.(2) coroborate cu cele ale art.75 alin.(3).

4. Referitor la motivele de neconstituționalitate extrinsecă, Președintele României arată că prima Cameră sesizată, Senatul, a respins, în ședința din 8 iunie 2016, Propunerea legislativă pentru modificarea art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, inițiată de 6 deputați. Forma respinsă a legii, conținând trei articole, reglementa modificarea dispozițiilor art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006, în sensul aplicării prevederilor art.44, art.73 și art.73<sup>1</sup>

din Legea nr.7/2006 și cu privire la personalul de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente, care are același statut cu cel al personalului din aparatul Parlamentului. Corespunzător acestei modificări, legea cuprindea și o normă subsecventă referitoare la termenul în care urmau să se modifice normele de aplicare.

5. În calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților, în ședința din 6 februarie 2018, a adoptat Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar într-o formă diferită de cea respinsă de Senat, încălcând principiul bicameralismului consacrat de art.61 lin.(2) din Constituție. Astfel, față de forma dezbătută de Senat, se introduce posibilitatea exercitării cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere vacante prin promovarea temporară a unei persoane angajate cu contract individual de muncă; eliberării din funcția publică parlamentară de șef departament/director general de către secretarul general, cu avizul Biroului permanent al Camerei Deputaților sau Senatului; actualizării pensiilor de serviciu stabilite în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006 și calculate până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017 în funcție de majorarea salariului de bază de care beneficiază funcționarul public parlamentar aflat în activitate.

6. Totodată se prevede și termenul în care decizia de pensionare trebuie comunicată Camerei Deputaților și Senatului, după caz.

7. Prin urmare, dacă forma adoptată de Senat urmărea punerea de acord a dispozițiilor art.94 din Legea nr.7/2006 cu cele ale art.102 alin.(6) din Legea nr.208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, forma adoptată de Camera decizională conține în plus reglementări referitoare la cariera funcționarilor publici parlamentari, precum și o nouă modalitate de actualizare a pensiei de serviciu de care aceștia beneficiază.

8. Așadar, comparând cele două forme ale legii supuse controlului de constituționalitate, se poate observa existența atât a unor deosebiri majore de

conținut juridic, cât și a unei configurații semnificativ diferite, plasând, astfel, pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

9. Președintele României consideră că intervențiile legislative operate de Camera Deputaților au modificat substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator, ce viza doar modificarea dispozițiilor art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006. Astfel, s-a adus atingere prevederilor art.61 alin.(2) și art.75 alin.(3) din Constituție.

10. În sprijinul susținerilor sale, autorul obiecției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale, prin care s-a statuat că art.75 alin.(3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „*decide definitiv*” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări, cu condiția să nu fie modificate substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator. În acest sens, sunt amintite Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, par.34, Decizia nr.765 din 14 decembrie 2016, par.37 și Decizia nr. 612 din 3 octombrie 2017.

11. Motivând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Președintele României arată că prin art.I pct.1 al legii supuse controlului de constituționalitate, care modifică art.60 alin.(1) din Legea nr.7/2006, se stabilește că exercitarea cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere vacante se realizează prin promovarea temporară a unui funcționar public parlamentar sau a unei persoane angajate cu contract individual de muncă, ce îndeplinește condițiile generale și specifice pentru ocuparea acestei funcții.

12. Potrivit art.2 din Legea nr.7/2006, funcționarii publici parlamentari au un statut special, conferit de atribuțiile și răspunderile ce le revin, în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului, fiind numiți în cadrul structurilor

de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului ce desfășoară activitățile strict și limitativ stabilite de art.3 din același act normativ. Totodată, potrivit art.4 alin.(1) din Legea nr.7/2006, funcția publică parlamentară este o funcție publică specifică de carieră, autonomă. Or, raportându-se la dispozițiile de lege menționate, Președintele României consideră că opțiunea legiuitorului ca o funcție publică parlamentară de conducere vacantă să poată fi exercitată, chiar și temporar, de o persoană angajată cu contract individual de muncă, este contrară înseși rațiunii existenței funcției publice parlamentare.

13. Deși scopul intervenției legislative deduse controlului de constituționalitate poate fi justificat prin prisma evitării situațiilor de blocare a activității la care s-ar putea ajunge până la ocuparea prin concurs a posturilor vacante, autorul sesizării consideră că norma instituită la art.I pct.1 al legii criticate este neclară, întrucât permite fie interpretarea în sensul că soluția legislativă poate fi utilizată ca modalitate alternativă de alegere între cele două categorii de personal, fie că această soluție poate fi utilizată numai ca modalitate subsidiară, în situația de excepție în care nu ar exista un alt funcționar public parlamentar cu vocație la ocuparea cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare vacante.

14. Așadar, introducerea posibilității exercitării cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere vacante și de către o persoană angajată cu contract individual de muncă contravine dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituția României, întrucât nu respectă cerințele de previzibilitate și claritate ale normei.

15. De asemenea, Președintele României critică dispozițiile art.I pct. 2 din actul normativ supus controlului de constituționalitate, care introduc art.66<sup>1</sup> în Legea nr.7/2006. Reglementarea nou introdusă instituie o excepție de la art.66 din același act normativ, în sensul că permite ca eliberarea din funcția publică parlamentară de șef departament sau de director general să se facă de către secretarul general, cu avizul Biroului permanent al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

16. Conform art.66 din Legea nr.7/2006, funcționarul public parlamentar poate fi eliberat din funcție prin ordin al Secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, în ipoteza reorganizării activității și reducerii personalului, ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de un alt funcționar public parlamentar sau dacă starea sănătății fizice sau psihice, constatată de organele competente, nu îi permite acestuia să își exercite atribuțiile. Aceste situații sunt limitativ prevăzute de lege.

17. Mai mult, ca o garanție în plus pentru stabilitatea funcției publice, alin.(3) al aceluiași articol prevede pentru primele două ipoteze că funcționarul public parlamentar poate fi eliberat din funcție doar dacă există funcții publice vacante corespunzătoare în cadrul structurii Camerei respective.

18. Din redactarea dispozițiilor nou introduse, respectiv a sintagmei „*prin excepție de la prevederile art.66*”, ar rezulta că eliberarea din funcția publică parlamentară de șef departament sau de director general poate fi dispusă de secretarul general cu avizul Biroului permanent, fără a se avea în vedere cazurile limitativ prevăzute de art.66. Conferirea unei puteri discreționare secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, de a elibera din funcție funcționari publici parlamentari ce dețin funcții corespunzătoare înalților funcționari publici parlamentari contravine principiului stabilității raporturilor de serviciu ale acestora, așa cum este prevăzut de art.4 alin.(2) din Legea nr.7/2006, aspect de natură să conducă la încălcarea art.1 alin.(5) din Constituție.

19. Totodată, stabilirea unor reguli derogatorii pentru eliberarea din funcție doar a funcționarilor parlamentari care dețin funcțiile de șef de departament și director general - funcții parlamentare corespunzătoare înalților funcționari publici parlamentari- creează un tratament juridic diferit, nejustificat obiectiv și rațional, în raport cu alți funcționari publici parlamentari, aspect ce contravine dispozițiilor art.16 alin.(1) din Constituție, precum și jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

20. Referindu-se, în continuare, la art.I pct.3 din legea supusă controlului de constituționalitate, Președintele României arată că acest articol de lege modifică art.69 din Legea nr.7/2006, în sensul că „(1) *Raportul de serviciu încetează de drept la data comunicării deciziei de pensionare a funcționarului public parlamentar pentru limită de vârstă ori invaliditate.*

(2) *Decizia de pensionare prevăzută la alin.(1) este comunicată, în copie, Camerei Deputaților și Senatului, după caz, în termen de 15 zile de la data emiterii.*”

21. În opinia autorului sesizării, această prevedere nu respectă cerințele de claritate și previzibilitate ale normei, contravenind art.1 alin.(5) din Constituție, întrucât nu este indicat destinatarul obligației prevăzute la art.69 alin.(2) din Legea nr.7/2006, respectiv destinatarul obligației de comunicare a deciziei de pensionare.

22. În ceea ce privește art.I pct.4 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, care modifică art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006, Președintele României arată că acest text de lege extinde aplicarea prevederilor cu privire la vechimea în muncă, indemnizația în cazul încetării raportului de serviciu din motive neimputabile, respectiv pensia de serviciu, și asupra personalului Autorității Electorale Permanente. Însă, în condițiile în care art.102 alin.(6) din Legea nr.208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente stabilește că personalului din aparatul de specialitate al Autorității Electorale Permanente i se aplică în mod corespunzător prevederile Legii nr.7/2006, Președintele României consideră că norma nou introdusă este neclară și de natură a permite interpretări diferite. Astfel, nu rezultă cu claritate dacă personalului Autorității Electorale Permanente i se vor aplica doar dispozițiile art.44, art.73 și art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006 sau, în mod corespunzător, și celelalte dispoziții din Legea nr.7/2006. În cea de-a doua interpretare, modificarea operată ar conduce la existența unui paralelism legislativ, ceea ce contravine art.16 din Legea nr.24/2000 privind normele de

tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și, implicit, art.1 alin.(5) din Constituție.

23. În ceea ce privește art.II din legea supusă controlului de constituționalitate, autorul sesizării arată că acest text de lege prevede un beneficiu pentru titularii pensiei de serviciu stabilite în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006, calculate până la intrarea în vigoare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu, anume acela că actualizarea pensiei se raportează la majorarea salariului de bază de care beneficiază funcționarul public parlamentar aflat în activitate, cu același nivel de salarizare și pe aceeași funcție publică. Aceste prevederi nu se aplică persoanelor care beneficiază de pensia de serviciu actualizată în temeiul unei hotărâri judecătorești.

24. Potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017, indexarea pensiilor anumitor categorii de personal din sistemul public se face din oficiu, în fiecare an, prin raportare la rata medie anuală a inflației, și nu prin raportare la majorarea salariilor de bază brute lunare ale respectivelor categorii de personal, printre care se numără: personalul aeronautic civil navigant profesionist din aviația civilă din România, personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și personalul care funcționează în Institutul Național de Expertize Criminalistice, funcționarii publici parlamentari, membrii Corpului diplomatic și consular al României, personalul Curții de Conturi, deputații și senatorii sau personalul care beneficiază de pensie militară de stat.

25. În preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017 se menționează că, în condițiile în care Legea - cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice prevede creșteri anuale semnificative ale salariilor, neadoptarea acestei ordonanțe de urgență, astfel încât actualizarea pensiilor de serviciu să nu se mai realizeze în raport cu majorarea salariilor personalului aflat în activitate, ar produce efecte negative considerabile asupra bugetului de stat, din care sunt suportate. Printre altele, aceste modificări au fost

adoptate în vederea evitării unei grave atingeri aduse principiilor echității și egalității de tratament între asigurații sistemului de pensii, dar și pentru evitarea unor cheltuieli semnificative din bugetul de stat. Or, art.II din legea supusă controlului instituie - în ceea ce privește actualizarea pensiilor de serviciu - un privilegiu nejustificat obiectiv și rațional pentru funcționarii publici parlamentari și, implicit, pentru personalul asimilat acestora, față de alte categorii de personal menționate chiar în Ordonanța de urgență a Guvernului nr.59/2017, categorii ce beneficiază de pensie de serviciu.

26. Totodată, Președintele României consideră că privilegiul nejustificat este instituit chiar în cadrul aceleiași categorii, între beneficiarii pensiei de serviciu stabilite în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006, calculate până la intrarea în vigoare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017 și beneficiarii pensiei de serviciu, stabilite în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006, calculate după intrarea în vigoare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017.

27. Astfel, se aduce atingere principiului egalității în fața legii, consacrat de art.16 alin.(1) din Constituție, așa cum acesta a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale. Potrivit jurisprudenței acestei instanțe, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr.1 din 8 februarie 1994 sau Decizia nr.755 din 16 decembrie 2014, par.23). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (Decizia nr.86 din 27 februarie 2003, Decizia nr.476 din 8 iunie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014 și Decizia nr.585 din 21 septembrie 2017).

28. În plus față de cele arătate, autorul obiecției de neconstituționalitate arată că sintagma „*persoane care beneficiază de pensia de serviciu actualizată în temeiul unei hotărâri judecătorești*” este neclară, contrar cerințelor de claritate și



previzibilitate prevăzute de art.1 alin.(5) din Constituție, întrucât nu se precizează dacă este vorba doar despre persoanele care au obținut actualizarea pensiei în urma modificărilor aduse de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.59/2017 sau dacă vizează orice persoană care a obținut o actualizare a pensiei în temeiul unei hotărâri judecătorești, cea de-a doua ipoteză fiind susceptibilă, la rândul ei, de a genera o discriminare între aceste persoane și ceilalți beneficiari, contrar art.16 alin.(1) din Constituție.

29. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

30. **Președintele Senatului** a transmis punctul său de vedere prin Adresa cu nr.I660 din 22 martie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.2212 din 22 martie 2018.

31. În cuprinsul acestuia, arată, cu titlu prealabil, că, înainte de promulgare, Președintele României poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii, forul legislativ având obligația constituțională și regulamentară de a dezbate din nou actul normativ a cărei promulgare a fost refuzată și de a se pronunța prin vot asupra obiecțiilor formulate în cererea de reexaminare. Retrimiteră legii la Parlament pentru a fi reexaminată poate fi motivată de lacune de reglementare, vicii de procedură, erori materiale sau de sistematizare legislative, sau chiar de lipsa de claritate a unor dispoziții legale. Dacă obiecțiile Președintelui au la bază motive de neconstituționalitate a legii trimise spre promulgare, acesta are obligația, potrivit art.80 alin.(2) din Constituție, să sesizeze Curtea Constituțională. Fie că Președintele retrimite legea Parlamentului pentru a fi reexaminată, fie că sesizează Curtea Constituțională potrivit art.146 lit.a) din Constituție, acesta trebuie să țină seama de cerința finalizării cât mai rapide a procedurii legislative. De aceea, este neproductiv ca Președintele să invoce motive de neconstituționalitate, dacă obiecțiile sale nu țin de încălcarea Constituției și, în consecință, pot fi soluționate

mai rapid de Parlament prin procedura stabilită în Regulamentele parlamentare pentru reexaminarea legii.

32. Prin urmare, Președintele Senatului arată că revine instanței de contencios constituțional sarcina să aprecieze dacă obiecțiile aduse de Președintele României Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar privesc cu adevărat vicii de neconstituționalitate a legii deduse controlului de constituționalitate.

33. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate în raport cu principiul bicameralismului, Președintele Senatului arată că nu se poate contesta că între cele două forme ale actului normativ criticat nu ar exista deosebiri majore de conținut juridic. Acestea se datorează, în primul rând, faptului că Senatul a respins inițiativa legislativă, iar Camera Deputaților a admis-o cu substanțiale modificări și completări. Cu toate acestea, dacă s-ar accepta punctul de vedere al autorului obiecției de neconstituționalitate, indirect, Camera decizională ar fi raționalizată și „forțată” să-și însușească voința legislativă a primei Camere, pentru a nu se mai încălca principiul bicameralismului. În acest fel, puterea sa legislativă este restrânsă. Cu alte cuvinte, puterea legislativă a Camerei decizionale este practic blocată de voința politică a primei Camere sesizate, deși art.75 alin.(3) din Legea fundamentale are o exprimare generală: „*a doua Cameră decide definitiv*”.

34. Adunarea Constituantă a exclus din start competiția legislativă dintre Camera Deputaților și Senat. Ceea ce primează este voința legislativă a Camerei decizionale. Aceasta este concluzia ce se desprinde logic din cuprinsul art.75 alin.(3) din Constituție. Legea fundamentală este construită pe principiul echilibrului între funcțiile autorităților care contribuie la guvernare, iar echilibrul presupune și anumite doze rezonabile de compromis. În cazul dispozițiilor constituționale ale art.75 alin.(3), raportate la art.61 alin.(2) din Constituție, suntem în prezența unui „*compromis legislativ*” între Camera Deputaților și Senat.

35. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Președintele Senatului arată, în esență, că acestea privesc mai degrabă aspecte de

claritate și oportunitate a reglementării, care ar putea face obiectul procedurii de retrimiteră a actului normativ Parlamentului pentru a fi reexaminat.

36. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere prin Adresa cu nr.2/2900 din 22 martie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.2207 din 22 martie 2018, în sensul că motivele de neconstituționalitate invocate de autorul sesizării nu pot fi reținute.

37. Astfel, referindu-se la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art.61 alin.(2) și art.75 alin.(3) din Constituție, Președintele Camerei Deputaților arată că proiectul actului normativ supus examenului de constituționalitate a fost dezbătut, cu respectarea dispozițiilor art.75 alin.(1) din Legea fundamentală, în ambele Camere legislative, care s-au exprimat prin vot, cu majoritatea impusă de prevederile art.76 alin.(1) din Constituție, cu privire la o lege prin care se modifică și se completează, în sens tehnic-legislativ, Legea nr.7/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

38. Cu privire la modalitatea de interpretare a sintagmei „*decide definitiv*”, utilizate în art.75 alin.(3) din Constituție, Președintele Camerei Deputaților invocă cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, în sensul că „nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Camera sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări”. De asemenea, prin Decizia nr.1093 din 15 octombrie 2008, Curtea a arătat că „referitor la susținerea [...]potrivit căreia legea criticată a fost adoptată cu încălcarea principiului constituțional al bicameralismului Parlamentului României consacrat de art.61 alin.(2) din Constituție, prin aceea că modificările de fond aduse proiectului de lege nu au fost supuse dezbaterii Senatului, nu poate fi primită. În dezbaterăa unei inițiative legislative, Camerele au un drept propriu de decizie asupra acesteia, atât timp cât ambele Camere ale Parlamentului au dezbătut și s-au exprimat cu privire la același conținut și la aceeași formă ale inițiativei legislative.” Cu alte cuvinte, ulterior examinării proiectului de act normativ în cadrul primei Camere sesizate și

după aprobarea sau respingerea acestuia, forma finală a normei este stabilită în Camera decizională. O interpretare conform căreia textul adoptat în prima Cameră sesizată ar trebui să fie similar ori apropiat cu textul adoptat în Camera decizională lipsește de conținut prevederile alin.(3) și limitează dreptul parlamentarilor din Camera decizională de a formula amendamente, corelativ dreptului constituțional de inițiativă legislativă.

39. În privința legii supuse examinării, Președintele Camerei Deputaților arată că, în calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților a adoptat măsurile legislative cuprinse în textul inițiatorului (modificarea art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006 și măsuri subsecvente) și, distinct de acestea, a intervenit atât în cuprinsul art.I al legii prin modificarea altor două prevederi din actul de bază [art.60 alin.(1) și art.69], cât și prin reglementarea unui articol nou cuprinzând dispoziții temporare referitoare la pensia de serviciu în plată a funcționarilor publici parlamentari (art.II).

40. Modificarea art.60 alin.(1) din Legea nr.7/2006, care reglementează „exercitarea cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare”, a fost necesară având în vedere dispozițiile imperative ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, prin care se limitează ocuparea prin concurs a posturilor, cât și dispozițiile din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, care în art.30 alin.(1) prevăd că „*exercitarea cu caracter temporar a unei funcții de conducere se realizează prin numirea temporară a unei persoane angajate/numite care îndeplinește condițiile specifice pentru ocuparea funcției de conducere și care nu a fost sancționată disciplinar, până la ocuparea prin concurs a postului, dacă în statute sau în legi speciale nu se prevede altfel*”. Reglementările enunțate produc efecte juridice începând din anul 2018 și în nici un caz nu ar fi putut fi avute în vedere de inițiator sau de Senat.

41. Art.66<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006, introdus prin art.I pct.2 din legea criticată, privește atât procedura aplicabilă eliberării din funcția publică parlamentară a

persoanelor care exercită funcția de șef de departament sau director general, cât și dispoziții referitoare la persoanele cu competențe în domeniul reglementat. Curtea Constituțională, prin Decizia nr.172 din 24 martie 2016 și Decizia nr.588 din 21 septembrie 2017, a statuat că „statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie”, iar prin Decizia nr.588 din 21 septembrie 2017 a constatat ca fiind neconstituționale dispozițiile Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005 care, deși prevedeau condițiile detașării, procedura detașării, precum și drepturile judecătorului sau procurorului detașat, nu reglementau însă și încetarea detașării.

42. Dispozițiile art.II din legea supusă analizei de constituționalitate sunt generate de situația actuală în care foști funcționari publici parlamentari, actuali pensionari, au obținut, prin hotărâre judecătorească definitivă, actualizarea pensiei de serviciu, apărând diferențe de tratament juridic între pensionarii-foști funcționari publici parlamentari care, la vechime și funcții egale, au un quantum al pensiei diferit.

43. În concluzie, Președintele Camerei Deputaților arată că modificările și completările adoptate de Camera Deputaților au fost generate de noul cadru normativ în vigoare, iar acestea nu ar fi putut fi înaintate Senatului spre examinare, având în vedere competența decizională exclusivă a Camerei Deputaților în această materie, corelativ dispozițiilor constituționale. În Camera Deputaților nu a fost modificat obiectul de reglementare al inițiativei legislative -modificarea Legii nr.7/2006- și nici structura acesteia, întrucât cuprinde exclusiv dispoziții de modificare și completare a Legii nr.7/2006.

44. Referindu-se, în continuare, la criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate de autorul sesizării, Președintele Camerei Deputaților arată că acestea sunt neîntemeiate. Astfel, în ceea ce privește norma instituită de art.1 pct.1

din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, consideră că este clară, iar folosirea conjuncției disjunctive „sau” exclude interpretarea potrivit căreia s-ar institui o ordine de prioritate. Precizează și că măsura instituită prin art.60 alin.(1) din Legea nr.7/2006 este limitată în timp, așa cum reiese din prevederile alin.(2) al aceluiași articol de lege.

45. De asemenea, Președintele Camerei Deputaților consideră că sunt clare și dispozițiile art.I pct.3 din legea analizată, acesta referindu-se la Casa Națională de Pensii Publice.

46. Referitor la prevederea înscrisă la art.I pct.4 din legea contestată, arată că propunerea de modificare a prevederilor art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006 a avut în vedere punctele de vedere divergente ale autorităților îndrituite să aplice dispozițiile cuprinse în art.91 alin.(1). Astfel, Casa Națională de Pensii apreciază, prin punctele de vedere înaintate către instanțele de judecată și Autoritatea Electorală Permanentă, că, deși Legea nr.208/2015 dispune că Legea nr.7/2006 se aplică în mod corespunzător și personalului de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente, care are același statut cu personalul celor două Camere ale Parlamentului, prevederile art.73<sup>1</sup> nu sunt aplicabile deoarece în alin.(14) al aceluiași articol se stipulează că *„normele cu privire la stabilirea pensiei de serviciu prevăzute de prezenta lege vor fi aprobate prin ordin comun al secretarilor generali ai celor două Camere ale Parlamentului și al președintelui Casei Naționale de Pensii Publice și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”,* putând fi aplicat doar celor două Camere și nu altor părți. Există, totodată, decizii definitive ale instanțelor de judecată care au statuat dreptul la pensie pentru personalul Autorității Electorale Permanente care a formulat cereri de pensionare în baza Legii nr.7/2006, dar pe care Casa Națională de Pensii nu le-a pus în aplicare din considerentele enunțate anterior. În același context, s-a avut în vedere incidența prevederilor art.44 și 73 din Legea nr.7/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

47. Referitor la dispozițiile art.I pct.2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, Președintele Camerei Deputaților arată că acestea reprezintă o expresie a principiului simetriei juridice. În acest sens, amintește că prevederile art.19 alin.(3) din Legea nr.7/2006 prevăd că „*numirea în funcția publică parlamentară de șef de departament ori de director general, după caz, se face de secretarul general, cu avizul Biroului permanent al Camerei Deputaților sau Senatului.*” Totodată, învederează că numirea în funcția publică parlamentară de înalt funcționar public parlamentar, ca șef de departament sau director general, are caracter *intuitu personae*, numirea realizându-se exclusiv la propunerea secretarului general al Camerei Deputaților ori al Senatului, cu avizul Biroului permanent al Camerei respective. Regimul juridic aplicabil înaltului funcționar public parlamentar este, astfel, distinct reglementat atât față de cel incident înalților funcționari publici al căror statut este reglementat prin Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cât și față de regimul juridic aplicabil funcționarilor publici parlamentari de conducere și funcționarilor publici parlamentari de execuție, instituit prin Legea nr.7/2006. Distincția de regim juridic pe care legiuitorul o face între înalții funcționari publici parlamentari și funcționarii publici parlamentari de conducere și execuție are justificare și legitimitate în privința specificului numirii în funcție, regula pentru funcțiile publice parlamentare de conducere și execuție fiind concursul organizat de Secretarul general al Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz, conform prevederilor art.20 alin. (2) și art.12 alin.(1) lit.i) din Legea nr.7/2006, numirea în astfel de funcții având caracter preponderent obiectiv.

48. Stabilirea unei alte situații juridice în materia eliberării din funcție a înalților funcționari publici parlamentari decât cea înscrisă în art.66<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006, introdus prin legea supusă controlului de constituționalitate, ar conduce la dobândirea de către aceștia a unor drepturi lipsite de legitimitatea conferită de principiul legal conform căruia funcția publică se ocupă prin concurs, având drept consecință încălcarea principiului nediscriminării prin raportare la funcționarii

publici parlamentari care acced în funcția publică parlamentară cu îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute la art.12 alin.(1) din Legea nr.7/2006.

49. Tot în legătură cu dispozițiile art.I pct.2 din legea supusă controlului de constituționalitate, Președintele Camerei Deputaților arată că acestea reprezintă expresia prevederilor art.64 alin.(1) din Constituție, potrivit cărora organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu, Camerele desfășurându-și activitatea potrivit principiului autonomiei parlamentare, în conformitate cu regulile cuprinse în propriul regulament, cu respectarea normelor constituționale.

50. În sfârșit, referindu-se la prevederile art.II din legea criticată, Președintele Camerei Deputaților arată că legiuitorul s-a sesizat cu privire la faptul că foști funcționari publici parlamentari, actuali pensionari, au obținut, prin hotărâre judecătorească definitivă, actualizarea pensiei de serviciu și au apărut, astfel, în practică, diferențe de tratament juridic între pensionari foști funcționari publici parlamentari care, la vechime și funcții egale, au un cuantum al pensiei diferit. Întrucât se anticipează că și ceilalți foști funcționari publici parlamentari care nu au obținut însă prin hotărâre judecătorească definitivă actualizarea pensiei de serviciu, probabil vor obține la un moment dat actualizarea acesteia cu plata cheltuielilor de judecată și a altor cheltuieli, care vor afecta în mod negativ bugetul celor două Camere ale Parlamentului, s-a propus această soluție legislativă, care nu este nouă. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001-2006, au fost acordate primele de concediu pentru anii în care acestea au fost suspendate, întrucât există o inechitate între persoanele care au obținut aceste prime de concediu de odihnă în baza unor hotărâri judecătorești și persoanele care nu au obținut aceste prime.

51. Președintele Camerei Deputaților consideră că, prin neclarificarea în drept a situației create și perpetuarea celei existente, s-ar aduce atingere principiului egalității în fața legii, consacrat de art.16 alin.(1) din Constituție.



52. **Guvernul** nu a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

### **CURTEA,**

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale Președintelui Senatului și Președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

53. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, 10, 15 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

54. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, în ansamblul său. Legea a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 8 iunie 2016. Distinct de criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Președintele României formulează și critici de neconstituționalitate intrinsecă, în care se referă la următoarele dispoziții din legea criticată:

**Art.I.** <<- *Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 25 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

*1. La articolul 60, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:*

*„Art. 60. – (1) Exercițarea cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere vacante se realizează prin promovarea temporară a unui funcționar public parlamentar sau a unei persoane angajate cu contract*

*individual de muncă, care îndeplinește condițiile generale și specifice pentru ocuparea acestei funcții de conducere.”*

2. După articolul 66 se introduce un nou articol, articolul 66<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:

*„Art. 66<sup>1</sup> – Prin excepție de la prevederile art.66, eliberarea din funcția publică parlamentară de șef de departament sau de director general, după caz, se face de secretarul general, cu avizul Biroului permanent al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.”*

3. Articolul 69 se modifică și va avea următorul cuprins:

*„Art. 69 – (1) Raportul de serviciu încetează de drept la data comunicării deciziei de pensionare a funcționarului public parlamentar pentru limită de vârstă ori invaliditate.*

*(2) Decizia de pensionare prevăzută la alin. (1) este comunicată, în copie, Camerei Deputaților și Senatului, după caz, în termen de 15 zile de la data emiterii.”*

4. La articolul 94, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

*„Art. 94. – (1) Prevederile art.44, 73 și 73<sup>1</sup> din prezenta lege se aplică în mod corespunzător și funcționarilor publici din cadrul Consiliului Legislativ – organ consultativ de specialitate al Parlamentului – și membrilor acestuia, precum și personalului Curții Constituționale asimilat, potrivit legii, celui cu funcții similare din structurile Parlamentului, respectiv personalului de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente având același statut ca personalul din aparatul Parlamentului.”>>;*

*Art. II. <<– Pentru beneficiarii pensiei de serviciu stabilite în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, calculată până la intrarea în vigoare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu, pensia de serviciu se actualizează cu majorarea salariului de bază de care*

*beneficiază funcționarul public parlamentar aflat în activitate, cu același nivel de salarizare și pe aceeași funcție publică. Aceste prevederi nu se aplică persoanelor care beneficiază de pensia de serviciu actualizată în temeiul unei hotărâri judecătorești. >>*

55. Președintele României consideră că adoptarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar s-a făcut cu încălcarea prevederilor constituționale ale art.61 alin.(2) referitoare la structura bicamerală a Parlamentului și art.75 alin.(3) privind sesizarea Camerei decizionale. De asemenea, consideră că dispozițiile legii supuse controlului de constituționalitate sunt contrare prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5) din Constituție, din care derivă principiul clarității și previzibilității legii, precum și celor ale art.16 alin.(1), privind egalitatea în drepturi.

#### **(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**

56. Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba de o lege adoptată și nepromulgată, cât și sub cel al titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind formulată de Președintele României.

#### **(2) Parcursul legislativ al legii analizate**

57. La data de 10 februarie 2016, un număr de șase deputați au înregistrat la Senat Propunerea legislativă pentru modificarea art.94 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar. Propunerea legislativă, structurată în trei articole, viza, în principal, extinderea ipotezei art.94 din Legea nr.7/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 25 mai 2009 și cu privire la personalul de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente, având același statut ca personalul din aparatul Parlamentului. Art.94 din Legea nr.7/2006, fără modificările operate prin legea supusă analizei de constituționalitate, stabilește că „Prevederile art. 44, 73 și 73<sup>1</sup> din prezenta lege se aplică în mod corespunzător și funcționarilor publici din cadrul Consiliului Legislativ - organ consultativ de specialitate al Parlamentului - și membrilor

*acestuia, precum și personalului Curții Constituționale asimilat, potrivit legii, celui cu funcții similare din structurile Parlamentului.*” Dispozițiile art.44, 73 și 73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006 se referă, în esență, la consecințele care decurg din vechimea în funcția publică parlamentară de specialitate juridică sau de altă specialitate, la dreptul la indemnizație cu prilejul încetării raportului de serviciu, precum și drepturile de asigurări sociale de care se bucură funcționarii publici parlamentari. Prin completarea propusă de inițiatorii Propunerii legislative pentru modificarea art.94 din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, dispozițiile art.94 se aplică și personalul de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente, având același statut ca personalul din aparatul Parlamentului.

58. Așa cum reiese din expunerea de motive a inițiatorilor, modificarea legislativă propusă urmărea să acopere o omisiune legislativă care avea ca efect excluderea personalul de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente, care se supunea aceluiași statut ca personalul din aparatul Parlamentului, de la drepturile menționate în articolele de lege amintite.

59. Senatul, prima Cameră sesizată, a respins, la data de 8 iunie 2016, propunerea legislativă și a înaintat, la aceeași dată, propunerea către Camera Deputaților, spre dezbateri. Aceasta a primit Aviz favorabil de la Comisia juridică, de disciplină și imunități, la data de 27 iunie 2016, Raport favorabil de la Comisia pentru muncă și protecție socială, la data de 1 septembrie 2016, Punct de vedere negativ de la Guvern, la data de 24 martie 2017, precum și un Raport de înlocuire favorabil, cu 9 amendamente, din partea Comisiei pentru muncă și protecție socială, la data de 1 februarie 2018 (în continuare „Raportul de înlocuire”).

60. La data de 6 februarie 2018, Camera Deputaților a adoptat Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar. Legea astfel adoptată are patru articole.

61. Art.I pct.4 din legea adoptată de Camera Deputaților preia soluția legislativă propusă de inițiatori. Celelalte dispoziții ale art.I pct.1, 2 și 3 se referă la

modificarea unor dispoziții existente din Legea nr.7/2006, respectiv art.60 și art.69, și introduc un nou articol în Legea nr.7/2006, respectiv art.66<sup>1</sup>.

62. Așa cum reiese din Raportul de înlocuire, modificarea art.60 din Legea nr.7/2006 a fost impusă de necesitatea evitării unor situații în care activitatea unor compartimente se poate bloca, până la ocuparea prin concurs a posturilor vacante. În acest sens, s-a prevăzut posibilitatea exercitării cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere vacante și de către o persoană angajată cu contract individual de muncă, care îndeplinește condițiile generale și specifice pentru ocuparea acestei funcții.

63. Introducerea art.66<sup>1</sup> în Legea nr.7/2006 a fost justificată de necesitatea respectării simetriei juridice, întrucât legea reglementează ocuparea funcției publice parlamentare de șef de departament sau de director general, care fac parte din categoria înalților funcționari publici, dar nu și eliberarea din funcție a acestora, similar cu funcția publică parlamentară.

64. Cât privește modificarea adusă art.69 din Legea nr.7/2006, în Raportul de înlocuire se arată doar că aceasta este o reglementare necesară.

65. Art.II din legea supusă controlului de constituționalitate introduce o nouă reglementare, referitoare la actualizarea pensiei de serviciu stabilite în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006. Justificarea acestei completări legislative privește necesitatea respectării prevederilor legale și a hotărârilor judecătorești definitive.

66. Art.III din legea analizată prevede, în mod asemănător art.II din forma legii propusă de inițiatorii acesteia, termenul de modificare a normelor privind stabilirea pensiei de serviciu.

67. Art.IV din același act normativ conține o normă care reia prevederile art.78 prima teză din Constituție, referitoare la termenul de intrare în vigoare a legii.

### **(3) Analiza obiecției de neconstituționalitate**

68. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate de Președintele României cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, Curtea reține că

acestea se referă la adoptarea actului normativ cu încălcarea principiului bicameralismului, ce decurge din prevederile art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție. Cu privire la acest principiu constituțional, Curtea, prin Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009, a arătat că „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art.75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art.75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării”.

69. Pe cale jurisprudențială (spre exemplu, prin Decizia nr.710 din 6 mai 2009, Decizia nr.413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr.1533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.905 din 20 decembrie 2011), Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații

semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

70. Totodată, stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge”. Astfel, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau de a completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput”.

71. În același sens, Curtea a statuat, prin Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016, că art.75 alin.(3) din Constituție, folosind sintagma „*decide definitiv*” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul

sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat însă că, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator.

72. Dezvoltând problematica referitoare la marja în care Camera decizională poate interveni cu modificări asupra obiectului și configurației propunerii legislative, Curtea, prin Decizia nr.429 din 21 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.592 din 24 iulie 2017, par.30 și 31, a precizat că pot exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, „fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative” și atât timp cât „aspectele principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție.” Prin urmare, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție „trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări.”

73. De asemenea, Curtea a arătat că „modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008).”

74. Având în vedere toate aceste repere jurisprudențiale, Curtea va proceda la un examen comparativ între conținutul și structura Propunerii legislative



pentru modificarea art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, așa cum a fost respinsă de Senat, în ședința din 8 iunie 2016, și Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, în forma adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională.

75. Astfel, Curtea observă că, circumscriindu-se obiectivului inițiatorilor Propunerii legislative pentru modificarea art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, Camera Deputaților a preluat și a păstrat, în forma pe care a adoptat-o, modificările aduse art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006 în cuprinsul art.I pct.4. De asemenea, art.III din legea supusă analizei de constituționalitate a preluat reglementarea supusă dezbaterii Senatului, referitoare la necesitatea corelării legislative a normelor cu privire la stabilirea pensiei de serviciu prevăzute de Legea nr.7/2006.

76. Așa cum s-a reținut mai sus, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, adoptată de Camera Deputaților, conține însă și reglementări noi, diferite față de cele supuse dezbaterii Camerei de reflecție. Acestea constau în modificările aduse art.60 alin.(1) și art.69 din Legea nr.7/2006, precum și în introducerea art.66<sup>1</sup> în aceeași lege și depășesc scopul propus de inițiatori și supus dezbaterii Senatului, anume acela de a acoperi o omisiune legislativă care privea acordarea unor drepturi personalului de specialitate din cadrul Autorității Electorale Permanente având același statut ca personalul din aparatul Parlamentului. De asemenea, Curtea constată că, prin conținutul lor, aceste reglementări nu constituie soluții legislative alternative ori complementare față de forma legii analizată în Camera de reflecție, care să contribuie la o redactare cât mai cuprinzătoare sau mai bine articulată a actului normativ, în sensul reținut prin Decizia nr.429 din 21 iunie 2017. Din contră, este vorba de soluții legislative noi, care nu au fost avute în vedere de Senat, cu prilejul dezbaterii Propunerii legislative pentru modificarea art.94 alin.(1) din Legea nr.7/2006.

77. Aceeași concluzie se impune și în ceea ce privește dispozițiile art.II din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar. Acestea se află numai într-o aparentă legătură cu reglementarea supusă dezbaterii Senatului, în sensul că se referă la materia pensiilor de serviciu acordate în temeiul art.73<sup>1</sup> din Legea nr.7/2006, articol menționat și în propunerea de modificare a art.94 alin.(1) din aceeași lege. În realitate, Curtea observă că este impusă o soluție legislativă nouă, privind modul de actualizare a pensiilor de serviciu acordate funcționarilor publici parlamentari, care excedează cadrul unei reglementări având ca obiectiv acoperirea unei omisiuni legislative, avut în vedere cu prilejul votului în prima Cameră sesizată.

78. Prin urmare, având în vedere toate aceste aspecte, Curtea constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar a fost adoptată de Camera Deputaților cu încălcarea principiului bicameralismului, ce derivă din prevederile art.61 alin.(2) din Constituție, viciu de constituționalitate ce afectează actul normativ în ansamblul său, nemaifiind necesară analiza motivelor de constituționalitate intrinsecă invocate de autorul sesizării.

79. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin. (1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

## **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

**În numele legii**

**DECIDE:**

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 aprilie 2018.

[WWW.JURI.RO](http://WWW.JURI.RO)